

Odabrani dijelovi iz »This Do in Remembrance of Me« [Činite to u sjećanje na mene] Jeffreyja R. Hollanda.

»Ako je prisjećanje temeljni zadatak pred nama, čega bismo se mogli sjetiti kada nam se ponude ti priprosti i dragocjeni simboli?

Mogli bismo se sjetiti Spasiteljevog predsmrtnog života i svega što znamo da je on učinio kao veliki Jahve, stvoritelj neba i zemlje te svega što je na njima. Mogli bismo se prisjetiti da nas je volio čak i na Velikom vijeću na Nebu te je bio predivno snažan, da smo čak i tamo bili pobjedonosni kroz moć Kristovu i našu vjeru u krv Jaganjčevu (vidi Otkrivenje 12:10–11).

Mogli bismo se prisjetiti jednostavne veličanstvenosti njegovog smrtnog rođenja...

Mogli bismo se prisjetiti Kristovih čudesa i njegovih naučavanja, iscjeljenja i pomoći. Mogli bismo se prisjetiti da je dao vid slijepima i sluh gluhima, pokret hromima, sakatima i usahnulima. Tada, tijekom onih dana kada osjećamo da je naš napredak zaustavljen ili da su naše radosti i mišljenja postala prigušena, možemo hrliti naprijed postojani u Kristu...

Možemo se prisjetiti da čak i s tako dostojanstvenim službeništvom koje mu je predano, Spasitelj je pronašao veselje u življenju; uživao je s ljudima i rekao svojim sljedbenicima da budu radosni. Rekao je da bismo trebali biti oduševljeni evanđeljem kao osoba koja je pronašla veliko blago, istinski dragocjeni biser, baš pred svojim pragom...

Možemo se prisjetiti da je Krist nazivao svoje sljedbenike prijateljima...

Mogli bismo – i trebali – prisjetiti se predivnih stvari koje su nam došle tijekom našeg života i da 'sve što je dobro, dolazi od Krista' (Moroni 7:24)...

Tijekom nekih dana imat ćemo razloga prisjetiti se bešćutnog ponašanja koje je pretrpio, odbijanje koje je doživio i nepravdu – o, nepravdu – koju je otrpio. Kada se i mi suočimo s nečim od toga u životu, možemo se prisjetiti da je i Krist bio uznemiravan sa svake strane, no nije bio tjeskoban; smeten, ali ne očajan; protjerivan, ali ne napušten; oboren, ali ne uništen (vidi 2. Korinćanima 4:8–9).

Kada nam dođu ta teška vremena, možemo se prisjetiti da se Isus trebao spustiti ispod svega prije nego što se mogao uzdignuti iznad svega, te da je on podnio boli i nevolje i iskušenja svake vrste da bi se mogao ispuniti milosrđem i znati kako pomoći svojem narodu u njihovim slabostima (vidi NiS 88:6; Alma 7:11–12).

Za one koji posrnu ili se spotaknu, on je tu da nas vrati u ravnotežu i ojača. Naposljetku, on je tu da nas spasi, a za sve to dao je svoj život...

Svega toga mogli bismo se sjetiti kada nas mladi svećenik koji kleči pozove da se uvijek spominjemo Krista (*Ensign*, studeni 1995., 67–69).